

blev valgt en Reformmand og ikke en radikal. Jeg ved ikke, om det skal kaldes eksklusiv og intransigent Politik. Jeg siger kun, at saaledes var Situationen, saaledes tænkte vi, der ikke staa det ærede Medlems samlingspolitiske Opfattelse nær, og jeg tror, jeg kan forsvare det. Det er muligt, at jeg ikke høster det ærede Medlems Paaskønnelse derfor. Det ærede Medlem var jo ikke til Stede, og det er det svage Punkt, at det ærede Medlem ikke var med den Gang, men saaledes var Stillingen, og jeg antager, denne Oplysning kan bidrage lidt til, at det ærede Medlem ser paa Forholdene, ikke saa meget som hans Fantasi dikterer det, men som de virkelig ere.

Naar det ærede Medlem taler om, hvorledes et Blad havde skrevet om den ærede Ministers Tale forleden og den Slags Ting, vil jeg anbefale det ærede Medlem at læse Aviserne lidt mindre. Jeg tager mig meget nyttigt Arbejde for, og Følgen deraf er, at jeg kun kan ofre vor i øvrigt udmærkede Presse en meget begrænset Tid. Jeg anbefaler det ærede Medlem at gaa frem paa samme Maade, han vil da faa færre Ærgrelser. Det er en god Vej at følge. Men dernæst, hvad i Alverden har Ministeren lidt ved, at Bladene karakteriserer hans Optræden? Hvilken Skade lider man overhovedet ved, at Pressen behandler en? Vi ere nu en Gang Personer i det offentlige Liv, vi maa finde os i — det modsatte vilde være alt for smaatskaaret — at blive behandlet af Pressen. Der er vist ingen af os, som kan sige, vi ere blevne særlig godt handlede, naar vi tage Pressen under et. Men det er ikke noget at underholde Tinget med. Hvad sker der ikke i Udlandet? I visse Lande sker der mange Ting, der ere meget værre, i andre er man heldigvis mere skaansom, men Skade tager virkelig ingen deraf. Men saa ønsker jeg tilsidst at sige: jeg er sat til her inde paa Tinge at hævde med Styrke, Kraft og Varme de Anskuelser, som jeg nærer, og paa hvilke jeg er valgt, som altsaa have mine Vælgeres Tilslutning, og jeg har den Tillid til og den Respekt for mine Modstandere, at de kunne taale, at man fremfører sine Anskuelser med Kraft og Varme. Ja, jeg har saa megen Tillid til dem, at jeg tror, de endog ønske, det skal ske, saa sandt som vi alle ønske, at der herinde er en Valplads, hvor de forskellige Anskuelser, der ere raadende i Befolkningen, kunne brydes. Og som den, der er Oppositionsmand over-

for det bestaaende Ministerium, har jeg tillige baade den Ret og den Pligt aarvaagent og ihærdigt at udøve Kritik, naar vel at mærke den hviler paa Sælglighedens Grund, Kritik saavel overfor Lovgivningsforanstaltninger som overfor Politik i det hele og overfor Administration. Jeg har, tilstaaer jeg, den Respekt for og Tillid til mine Modstandere, at de ikke alene anerkende det som tilladeligt, men ogsaa som rigtigt og ligefrem nødvendigt i det politiske Liv. Der ligger ikke nogen som helst Intransigens i dette, at man hævder med Bestemthed og uden Vagthed sine principielle Anskuelser. Den, der tror, at dette vanskeliggør en Forhandling med Resultater, ser ganske fejl. Det gælder slet ikke om at faa det hele til at blive en udsvømmende Masse, hvor man ikke kan finde Højre, Venstre eller moderate og saa frendeles. Jeg tør hævde, fordi Erfaringen har vist det baade herhjemme og andetsteds, at de Mænd, der staa overfor hinanden med udprægede Standpunkter, ikke, fordi deres Standpunkter ere udprægede og ligge langt fra hinanden, have vanskeligere ved at komme til Rette om en Sag end de, der søge at glide over og forhindre, at der siges noget som helst, som mulig kunde genere. Jeg er en Hader af al Tys-Tys-Politik. Jeg indrømmer, det kan ikke undgaas i Arbejdet her paa Rigsdagen, at der maa komme noget af det, man kalder Kulissepolitik, men i jo ringere Grad man har Kulissepolitik, og i jo højere Grad man fører Politik for aabent Tæppe, desto gladere er jeg ved at deltage i det politiske Liv.

Formanden: Det var en noget lang politisk Udtalelse. Jeg har ikke villet forhindre det ærede Medlem i at fremkomme med den, da jeg erkender, at det ærede Medlem havde Grund dertil i Henhold til de Udtalelser, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) forleden fremsatte. Jeg vil dog henstille, om ikke følgende Talere vilde finde det rigtigt ikke at fremkomme med politiske Udviklinger, der ikke vedkomme selve Toldlovsforslaget.

Folketingsmanden for Københavns 11te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sigvald Olsen: Jeg finder Anledning til overfor den ærede sidste Taler at gøre opmærksom paa, at naar jeg i 1897 hævdede det Standpunkt, jeg den Gang hæv-